

ADÉLA KUBICOVÁ

OBĚŤ MAFIE
Krevní msta

OBĚŤ MAFIE

KREVNÍ MSTA

Adéla Kubicová

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 22. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Autor © Adéla Kubicová
Obálka © Alexandra Halamová
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez
výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-41-8 (PDF)
ISBN 978-80-53005-42-5 (Mobi)
ISBN 978-80-53005-43-2 (ePub)

*Najdu si tě.
Nikde a nikdy přede mnou nejsi v bezpečí.
Počkám jako správný predátor a zaútočím
v ten nejlepší okamžik.*

VAROVÁNÍ

Příběh obsahuje různé druhy násilí a jeho poměrně detailní popisy, berte prosím toto varování na vědomí.

Anotace

Do světa mafie vede pouze jednosměrka. Zdevastovaná Claire Sanderson je po sledu tragických událostí nucena čelit této kruté realitě. Stává se bossem mocné mafie zesnulého Ryana Williamse. Její pozici ale nikdo nehodlá respektovat. Okolo se přitom motá pohledný gangster, tvářící se jako spojenec. Jenomže i on má skryté úmysly, o nichž mladá mafiánka netuší. K tomu všemu jí po krku stále jde vlastní otec. Tvrdohlavá Claire se hrabe zpátky na nohy a prahne po krevní mstě víc než kdy předtím.

Odhaluje ovšem tajemství, která pro ni vše mění. Zažívá bolest, o níž netušila, že ji zvládne ustát. A možná, že tentokrát ji opravdu neustojí.

Protože, co když je to všechno úplně jinak? Zpoza opony vystupuje mafie mocnější než všechny ostatní, spolek, který stojí za vším, co se v životech Sandersonů událo...

OBĚŤ MAFIE

Krevní msta

Playlist

BEBE REXHA - SABOTAGE
IMAGINE DRAGONS - WRECKED
JIM YOSEF - RISK IT ALL
TWO FEET - LOVE IS A BITCH
BOHNES - YOU'VE CREATED A MONSTER
KATY PERRY - RISE
ADELE - SET FIRE TO THE RAIN
FAOUZIA - MY HEART'S GRAVE
JAMES BLUNT - ALWAYS HATE ME
NF - PARALYZED

QR KÓD K PLAYLISTU

1 – „Krevní msta.“

Ne.

Nechci se tam vrátit.

Jenomže každá mince má dvě strany.

Pokud se neproberu, co když Michael pozabíjí i zbytek mých přátel?

Vždyť přece řekl, že svou vlastní krev by nezažil, i když jsem byla přesvědčená o opaku. Kulka, jež mě zasáhla, kulka, jež byla vystřelena z Michaelovy zbraně, sloužila k zabití jiného. Měla usmrtit Tylera.

Pokud mě ale Michael skutečně chtěl živou, stávala jsem se jedinou, která mu v jeho strašlivých činech mohla zabránit, nehledě na následky.

Protože, co je horší? Zabít špatného člověka, aby už nemohl škodit, nebo jej nechat žít jen proto, abych tím dobrým zůstala já?

Řekněte, je z morálního hlediska špatné zabít špatného člověka?

Snažila jsem se otevřít oči, ale zmocnil se mě pocit, jako bych na nich měla těžká kovová závaží.

Najednou jsem zaslechla pípání, pravděpodobně vycházející z nějakého lékařského přístroje.

A taky jsem ta, která by měla dosáhnout spravedlnosti za svou matku.

Protože to on mě o ni připravil.

To Michael Sanderson zabil mou matku.

Nezáleží, jak dobrým otcem kdysi byl. Ted' je mým úhlavním nepřítelem, jenž musí být potrestán.

Váhy musí být vyrovnány. Michael Sanderson musí za své činy zemřít a musí tak být učiněno mou rukou. Zničehonic ten otravný zvuk nabral mnohem vyšší frekvence a začal doslova pištět.

V ten moment jsem otevřela oči, zhluboka se nadechla a prudce se posadila.

„Krevní msta.“

To byla slova, jež vyšla z mých úst.

„Cože?“ ozvalo se odněkud poblíž.

„Kde je?“

„Kdo?“

„Michael,“ zachraptěla jsem.

„Tady není, což je ted' to nejdůležitější.“

Pomalu jsem se posadila, přičemž mi tělem projela taková bolest, že jsem se raději zpátky opřela o mírně zdviženou část lůžka nepohodlné nemocniční postele.

Pohlédla jsem na zbitou osobu, sedící u mé postele. Poprvé jsem mohla říct, že tenhle mafián

vypadá strašně – ne že bych se ocitla v pozici, kdy jsem mohla soudit něčí vzhled.

Pod okem se mu barvil monokl, ret měl oteklý, obočí roztržené a vlasy rozcuchané.

V obličejí mu panoval ustaraný výraz, který se změnil v ještě ustaranější, když jsem znovu zaskučela bolestí.

Byla jsem zmatená, dezorientovaná, sotva jsem si vybavovala, co se mi před ztrátou vědomí událo.

Zato jsem si však vzpomněla na velice podobnou chvíli – já, probouzející se v nemocnici po nehodě, již jsem způsobila, když jsem tomuto muži vjela rovnou pod kola, a spatřující jej pozorovat mě se stejně ztrápenou grimasou jako tehdy.

Vlastně ne. Ne. Tentokrát se netvářil ustaraně ani ztrápeně. Tentokrát mě pozoroval s naprostým zničením, které se mu usadilo ve tváři.

„Tobiasi,“ zamumlala jsem, načež si hlasitě povzdechl.

„Konečně ses probrala.“

Zamračila jsem se, naivně doufajíc, že tím všechna ta bolest, jež pulzovala celou mou bytostí, odezní.

Ale ne.

Jistě, že ne.

Protože to nebyla jen fyzická bolest, co jsem cítila.

Už mi totiž moje paměť předhazovala každý snímek tragédie, která mě připravila o mou matku.

Ona, šeptající: „Bud’ silná, Claire.“

Kulka, vystřelující z Michaelovy zbraně, zasahuje její hrud’.

A já. Já, řvoucí z plných plic.

Rozběhla jsem se kupředu, avšak mé tělo mě zradilo.

Když jsem své mámě naposledy pohlížela do očí, když jsem sledovala, jak se z nich vytrácí život...

Kolena se mi podlomila. Padala jsem na zem. Můj svět černal.

Jediné, co jsem cítila, byla bolest. Obrovská, neutišitelná bolest z uvědomění si, že jeden z nejdůležitějších lidí, člověk, který mi dal život, už tady nikdy nebude.

Protože je pryč.

Navždy pryč.

Bezmoc. Zoufalství. Prázdnota. Přesně to jsem cítila.

Nemohla jsem udělat nic, absolutně nic, abych tuto skutečnost zvrátila.

Mafie je svět, kde se za vteřiny váhání platí životem.

Jste buď sobcem, nebo mrtvolou.

Moje matka sobcem nikdy nebyla. Stala se další obětí mafie, další obětí Michaela Sandersona.

„Jak se cítíš?“

Otevřela jsem ústa, chystajíc mu říct ta dvě sprostá slova, jež mi jako jediná perfektně vystihla můj psychický i fyzický stav, pak jsem si to však rozmyslela.

„A jak se cítíš ty?“ hlesla jsem namísto odpovědi, přičemž Tobias semkl rty, aniž by se rozhodl projevit své pocity.

Rozhostila se mezi námi chvíle ticha trvajícího minimálně pár minut. Oba jsme věděli, komu to ticho patřilo, kdo si jej zasloužil.

„Moc mě mrzí, co se stalo, Claire. Neexistuje žádná omluva, která by –“

„Děkuju,“ přerušila jsem tmavovlasého mafiána, pohlížejíc mu do jeho temných očí. „Zachránil jsi mi život. Nemáš se za co omlouvat. Smrt mé matky nebyla tvoje vina. Omluvit bych se měla já.“

Tobiasovo obočí se stáhlo, jak se najednou zamračil.

„Když ses objevil v garážích Ryanovy rezidence,“ začala jsem koktavě a na moment se odmlčela. „Určitě si pamatuješ, že jsem se nezachovala zrovna... Vděčně. Dlužím ti omluvu.“

Mé ego se v tento moment teprve probíralo z bezvědomí, a kdyby se Tobias nechopil slova, pravděpodobně bych svou omluvu pěkně rozvinula.

„Na tom teď opravdu nesejde. Hlavní je, že jsi přežila.“

Ticho se mezi nás opět vkradlo. Nicméně tentokrát jsem ho prolomila já.

„Jsi šílenec.“

Nato se Tobias uchechtl, žádaje vysvětlení.

„Odmítla jsem tě. Ne jednou. Rozkopla jsem základní kámen pyramidy tvého ega a ty jsi kvůli mně stejně přeletěl státy a chtěl mi pomoci. Proč?“

Pohledný mafián si znovu povzdechl, načež se ke mně značně přiblížil. Položil svou dlaň na tu mou a já jej nechala. Dovolila jsem, aby se mě dotýkal, aniž bych přitom předstírala otrávení jako tehdy v nemocnici, nebo při naší zasnubní večeři, kterou jsem teatrálně zruinovala.

„Nemůžu ti dát logické vysvětlení, Claire. Jistě, měla ses stát mou ženou, což hrálo určitou roli, ale...“ odmlčel se. „Já nevím. Docela se mi líbíš. Jsi jiná. Máš vlastní názor, občas jsi vtipná, zato vždycky neskutečně tvrdohlavá a jízlivá. Stojíš si za svým. Bojuješ za práva, která ti v mafii nenáleží, a mě baví sledovat, jak drsně se u toho tváříš.“

„Idiote,“ odsekla jsem, uhýbajíc rukou.

Tobiase má reakce ovšem pobavila. „Promiň, jen jsem zkoušel, jak moc mě vnímáš.“

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. Najednou má nálada zase klesla na bod mrazu.

Tyler! Proč tady nesedí i Tyler?! problesklo mi hlavou.

Tu otázku jsem pronesla i nahlas.

Když jsem viděla, že mu úsměv z tváře zmizel, polil mě chlad. Takový, že mě to až zabořilo.

„Claire –“

„Ne. Tobiasi, ne,“ zastavila jsem ho a zhluboka se nadechla, „neopovažuj se mi říct, že –“

Ne.

Prostě a jednoduše ne.

Nemůžu ztratit dalšího člověka potom, co jsem přišla o svou matku.

„Řekni mi, kde je, protože on není mrtvý. *Nemůže být.*“

Snažila jsem se zabránit slzám, jež se draly do mých očí, aby se dostaly na povrch. S Tylerem jsme se znali krátce, avšak i přesto jsme si k sobě vytvořili nepopsatelné pouto. Byl tu pro mě, když jsem to potřebovala, když jsem se vzbouřila Michaelovi a rozhodla se vzít svůj život do vlastních rukou. Jistým způsobem mi přirostl k srdci. Stal se mým přítelem, mou nepokrevní rodinou, člověkem, s nímž jsem zažila, co s nikým jiným

a nedokázala si představit, že bych měla truchlit nad dvěma hroby – ne že bych mohla truchlit alespoň nad jedním. Tušila jsem, že o tělo mé matky se Michael postaral a zasadil mi tak další ránu. Vzal mi příležitost se s ní důstojně rozloučit. Čin hodný skutečného mafiána, poháněného takovou touhou po moci, že se neštítí *absolutně* ničeho.

„Když jsi upadla do bezvědomí, všechno se semlelo strašně rychle. Nemohl jsem tomu zabránit. Dostal ho Michael a bohužel se mně ani mému otci nepodařilo situaci zvrátit. Michael se na tuhle akci pečlivě připravil. Měl několik záložních plánů, všichni jeho bodyguardi jednali nadmíru organizovaně.“

Zoufale jsem vydechla. Sklonila jsem hlavu, utírajíc si dlaněmi slzy. Z hrdla se mi však vydral vzlyk bezmoci. Cítila jsem se zesláblá, emočně i fyzicky nestabilní, neschopná držet své výlevy na uzdě.

Smrt by pro něj byla vysvobozením. Smrt by ho ušetřila neskutečné bolesti.

„Musel jsem si zkrátka vybrat mezi tebou a jím. A vybral jsem si tebe. Vždycky bych si vybral tebe.“

V tuto chvíli už mi slzy stékaly po tvářích.

Moje nejlepší kamarádka Mia. Jennifer. Moje matka. Ryan. Tyler.

Co následuje? Jak draze mě má vzpoura, ta hloupá vzpoura, v konečném důsledku vyjde?

Kdybych tehdy znala odpověď, nenechala bych se zasáhnout do břicha.

Nechala bych se zasáhnout přímo do srdce.

2 – „Až mi bude líp, praštím tě.“

„Claire, udělal jsem všechno pro to, abych ti zachránil život, což se mi skoro nepovedlo. Nemohl jsem udělat víc.“

Mlčela jsem. Nevinila jsem Tobiasa za žádnou z těchto ztrát, udělal víc než maximum, a to jsem si plně uvědomovala.

Jenomže já jsem cítila takový vztek a zároveň bolest, jež se spolu mísily, že jsem se nezmohla na odpověď.

Pulzoval mnou takový hněv, že jsem netoužila po ničem jiném než po Michaelově smrti – nehledě na fakt, že se jednalo o člověka, jenž se z poloviny podílel na mém zplození. Nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem tu osobu, kterou se stal. Můj otec zaujal pozici mého úhlavního nepřítele.

Zlostně jsem mezi vzlyky zavrčela.

Nesnášela jsem před někým brečet, dávat najevo svou slabost, poněvadž přesně tak Michael slzy vnímal, přesně to mi vtloukal do hlavy.

„*Slzy stejně nic nevyřeší, Claire,*“ říkával mi, „*akce ano.*“

„Mrzí mě, co se ti přihodilo, a chápu –“

„Ne, nechápeš, Tobiasi,“

Ty jsi nemusel utéct z domu, protože tě tvůj vlastní otec zaprodal, nevěznil tě mafián, jehož

snoubenka a matka jeho dítěte byla tvoje nejlepší kamarádka, kterou opět tvůj vlastní otec zabil, protože prostě chtěl a měl pocit, že na takový čin má právo. Ty jsi neztratil matku z důvodu, že se jí, zas a znovu, tvůj vlastní otec rozhodl přímo před tebou zabít.

Ty nejsi ve světě mafie považován za kus hadru.

Ty jsi totiž muž.

„A ani nechci, abys to chápal,“ dodala jsem. „Musím ho najít a dostat od Michaela.“

„Ne, Claire, na něco takového rovnou zapomeň. Kulka prý nezasáhla žádný orgán, spíš tě... Nehezky škrábla, ale do žádné akce tě teď nepustím.“

V moment, kdy se naše oči střetly, se mi na tváři usadil nasupený výraz.

„Já jsem se tě neptala.“

„Claire, uvědomuješ si vůbec, že jsi byla postřelena? A k tomu navíc ještě do břicha! Že doktorů vyloučili smrtelné nebezpečí, neznamená, že můžeš do další přestřelky. Je zázrak, že jsi přežila tuhle.“

„Žádný zázrak,“ namítla jsem. „Michael věděl, že nedovolím, aby Tylerovi ublížil. A navíc, je mistr v zacházení se zbraněmi. Nejsem mrtvá jenom proto, že to on *ještě nechtěl*.

Kulka nezasáhla žádný orgán, protože Michael *nechtěl*. Zabil mou matku a mě nechal žít

jen proto, aby mě viděl trpět. Tyler je jeho páka, aby mě donutil připlazit se s prosíkem a omluvou na kolenu.“

„Proč by něco takového dělal?“ nechápal Tobias.

„Já nevím. Tu otázku jsem si položila už tisíckrát, a protože se mi nelíbila ani jedna moje konspirace, přestala jsem hledat odpovědi. Smířila jsem se s tím. Nevyrovnala, ale smířila. Ne že bych měla zrovna na výběr. Zasraná mafie.“

Tobias přitakal: „Protentokrát s tebou souhlasím.“

Nevěděla jsem, zda je můj úsudek ovlivněn mým stavem či jsou tyto pocity skutečné, poněvadž jsem myšlenky na ně vždy zahrnala, najednou mi však tento arogantní mafián nepřipadal až tak arogantní.

Nemohla jsem popřít jistou náklonnost, kterou jsem k tomuto muži cítila, byť se to nedalo nazývat přímo city. Zároveň mnou ale pulzoval strach a obavy.

Zklamání od osoby, na níž vám záleží, bolí.

Zklamání od osoby, jež je vám opravdu blízká, vás dostane na kolena.

Na takovou psychickou zátěž jsem rozhodně nebyla připravená, ne v dané situaci.

„Měl bych jít,“ řekl Tobias po chvíli ticha, narušeného pouze ustavičným pípáním přístroje

nacházejícího se vedle mé postele. „Nechám tě odpočívat.“

„Na odpočinek nemám čas a ty to moc dobře víš. Tobiasi, já mu musím pomoci.“

„Já myslel, že chceš žít. Jedině šílenec by se pustil do války s Michaellem Sandersonem.“

Nato kývl hlavou na stranu, přičemž se zamračil. „Jasně, jak jsem mohl zapomenout. Ty už ses do téhle války dávno pustila.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Claire, nechci ti brát naději, ale jak můžeš vědět, že je Tyler ještě naživu? Samozřejmě, Michael ho může držet jako prostředek k vydírání, jenomže on nepřímou porušil přísahu loajality.“

Nesouhlasně jsem zakroutila hlavou. „Žije. Možná jen zčásti, ale určitě žije. Znáš Michaela. Vyžívá se v utrpení. Mou matku týral několik let, načež ji –“

Poslední slovo jsem nedořekla. Hlas se mi zlomil.

Tak moc mě její ztráta bolela. Tak moc jsem si přála naposledy slyšet z jejích úst tu otravnou předzívku...

„Nemůžu ztratit i Tylera. Prostě ne.“
„Takže hodláš odteď hrát podle Michaelových pravidel?“ Věnoval mi pronikavý pohled. „Máš v plánu jít prosit, aby ti tvého – Jak, že mu říkáš? – přítele vrátil vcelku, a ne po kouskách?“

„Ne. Možná. Nevím. Nevím teď vůbec nic. Jsem zoufalá, Tobiasi, to jsi chtěl slyšet?“

Do očí se mi opět nahrnuly slzy.

„A co moje kamarádka Jennifer?“

Tobiasův pohled klesl k zemi.

„Kdyby aspoň nezabil Ryana,“ zamumlala jsem, utírajíc si slzy.

„Vůbec ti nerozumím,“ povzdechl si Tobias a znaveně si promnul čelo. „Ryan je přece člověk, kterému tě Michael zaprodal. Jak je, sakra, možné, že jste se spolčili? Bez urážky, Claire, ale snažit se spřátelit se s tebou je jako objímat kaktus.“

„Až mi bude líp, praštím tě,“ odsekla jsem. „Oba jsme znali jednu osobu, o kterou nás Michael připravil. Prvně jsem měla za to, že nás spojil vztah k ní. Chyba lávky. Spojila nás nenávist vůči Michaelovi. Negativní emoce jsou mnohem silnější než ty kladné. V normálním světě ne, ale v mafii ano. Láska nikdy nebude to, co nenávist.“

Musela jsem se zhluboka nadechnout, abych zvládla ve svém vyprávění pokračovat.

„Ryan mi měl pomoci se zničením Michaela, jenomže pak ses objevil ty, následně Michael, načež Ryanova duše zamířila rovnou do pekla.“

Tobias si odfrkl.

„Nebyli jsme přátelé, což by se dalo považovat za výhodu. Neměli jsme na sebe žádné vazby,

keré by proti nám Michael použil, tedy až na jednu výjimku. Ryanovo jméno v lidech vzbuzovalo respekt a strach, protože si takovou reputaci právem získal. Vím moc dobře, že bych si od něj za svou drzost vysloužila kulku do zad, kdyby... Držel nějakou dohodu, úmluvu, přísahu, nevím, jak to nazvat, ani o co vlastně šlo. Proto mě nezabil, i když jsem mu od samého začátku pila krev. Prvně jsem myslela, že jde o Michaela, pak chvíli o tebe, ale nic z toho mi v konečném výsledku nedávalo smysl. Jistě, Michael mě podle všeho nechce mrtvou, ale když na mě Ryan mířil pistolí a on tomu přihlížel –“

Na moment jsem zavřela oči, cítíc přitom Tobiasův dotyk na své paži.

„Nerozumím tomu. Nemám tušení, co ode mě ta zrůda chce, ani proč. Jsem si nicméně jistá, že jemu za svůj život určitě nedlužím. Nenapadá tě někdo, s kým by Ryan komunikoval a komu by z nějakého důvodu záleželo na mém přežití? To je totiž možná právě ta osoba, která tady celou dobu tahá za nitky.“

Dočkala jsem se bohužel jen záporné odpovědi.

„Potřebuješ si od toho všeho oddechnout,“ konstatoval Tobias nakonec. „Nestrategizovat, nekspirovat a odpočívat.“

„Odpočívá se v hrobě. A v mafii buď strategi-
zuješ a konspiruješ, nebo odpočíváš.“

Přišlo další Tobiasovo povzdechnutí.

„Pomůžu ti. Ne kvůli Tylerovi, ten čokl mě nezajímá. Ne kvůli tobě. Zbavíme se Michaela Sandersona teď, protože později už možná nebudeme moct. Jeho nadvláda mě začíná upřímně znepokojovat, a kdo ví, třeba má políčeno i na mafii, v jejímž čele stojí má rodina. Michael se za poslední dobu vyšplhal až příliš vysoko. Je potřeba ho uzemnit dřív, než bude skutečně pozdě.“

„Pozdě už bylo včera,“ poznamenala jsem pesimisticky. „Jak si ale můžu být jistá, že mě nepodrazíš?“

„Nemůžeš,“ odvětil s pokrčením ramen, postavil se a políbil mě na čelo. „Upřímnou soustrast.“

Nato nemocniční pokoj opustil.

3 – „S nikdy nekončící láskou, táta.“

Jeho odpověď byla pro mou domýšlivost jako benzín pro oheň.

Jenomže mám na výběr? Kdo jiný by se se mnou, ženou, bytostí, která v tomto zkorumpovaném světě nemá nic, pustil do války proti Michaelu Sandersonovi? Kdo jiný by propadl takovému šílenství? Kdo jiný než Tobias Morgan?

Toho si on byl plně vědom. Věděl, že jen těžko by se naskytl jiná pomoc. Hodlal využít mého zoufalství. Ač tvrdil, že mu na mně záleží, a já mu do určitých mezí věřila, pořád se jednalo o dalšího zločince, právem patřícího do tohoto světa.

Pokoušela jsem se usnout, avšak to, co se odehrávalo v mé hlavě, mi nedovolilo si od svých těžkých myšlenek odpočinout. Příliš často jsem se budila, alespoň jsem díky tomu ale narušila ošklivé sny.

Taky mi na mysl přišla další otázka. *Ví vůbec můj strýc Erick, že je jeho sestra mrtvá?*

Neviděla jsem jej od doby, kdy mi pomohl zařídit let z Kalifornie do Atlanty, a tak jsem předpokládala, že o matčině smrti nemá nejmenší tušení.

A možná je to tak momentálně lepší, uvažovala jsem. Sice má plné právo o tom vědět, ale nehledě

na fakt, že se od mafie drží tak daleko jako čert od kříže, je zde jistá šance, že by se alespoň o nějakou spravedlnost pokusil. Známosti. Policie. Právníci. A nakonec by stejně skončil mrtvý i on.

Nemohla jsem mu tuto tragédii sdělit, ne v danou dobu.

Řeknu mu o tom, až bude po všem, slíbila jsem si. Pokud se toho ovšem dožiju.

Protože zatím všichni, kteří sebrali svou odvahu, nebo spíše opovážlivost a bláznovství, k tomu, aby Michaela dostali do hrobu, zemřeli. A zemřeli v bolestné agónii.

Uvědomovala jsem si, do jak moc nebezpečné, ne-li rovnou sebevražedné, mise jsem se plánovala pustit, za žádnou cenu jsem však nehodlala dopustit, aby Michael nadále ubližoval a ničil životy nevinným lidem, aniž by jej za jeho činy stihl řádný trest – ne že by existovala trýzeň, která by váhy dostatečně vyrovnala.

Proto jsem se přece probrala, opakovala jsem si. Abych pomstila svou matku.

To jsem ovšem ještě netušila, že Michael drží v zajetí Tylera a s největší pravděpodobností i Jennifer, což situaci ještě zkomplikovalo.

Vyvstávalo mi tedy obrovské dilema. Vrhnout se do další přestřelky a naivně doufat, že z ní vyvážneme živí, nebo se připlazit k Michaelovu prahu s nadějí, že Tylera i Jennifer propustí?

Nevyužil by v takovém případě příležitosti a nezabil by oba před mýma očima? Schopný toho jednoznačně je.

Opět jsem se pokusila posadit, přičemž mi tělem projela ostrá bolest, ale ne taková, abych nevydržela sedět.

Cítila jsem se vskutku mizerně, sklesle, zničeně, smrt mi však nehrozila – minimálně jsem se toho přesvědčení držela. V Ryanově rezidenci jsem upadla do bezvědomí z několika důvodů a postřelení možná nemuselo nutně být hlavní příčinou, pouze poslední kapkou. Hrál tam roli více aspektů. Vyčerpání. Neskutečné psychické vypětí. Šok. Extrémní strach. Příliš mnoho emocí, které jsem zkrátka nezvládla, protože jsem stále jen člověk, mající své limity. Nejednou jsem zaslechla klepání na dveře svého pokoje, načež do místnosti vstoupila zdravotní sestra a podala mi do ruky obálku, na níž stálo mé jméno. *Claire Sanderson.*

„Víte, od koho je?“ zeptala jsem se.

„Bohužel ne, slečno, ale prý je to důležité. Kdyby nebylo, nevyrušovala bych vás.“

„Děkuji,“ usmála jsem se na ni, počkala, než opustila pokoj a teprve poté si obálku rozbalila, netušíc, jak nepříjemné překvapení se v ní skrývá.

*Drahá Claire,
upřímně mě těší, že jsi přežila. Rád bych této příležitosti využil k oznámení Ti, že jsem byl té laskavosti a postaral se o tvou kamarádku – nemusíš se bát, je v bezpečí mimo civilizaci.*

K mému velkému zklamání své trauma neustála, a tak jsem ji raději přemístil na léčení do psychiatrické léčebny. Znáám se s majitelem, bude o ni nadstandardně postaráno.

Taky jsem poskytl přístřeší Tvému zběhlému bodyguardovi.

Přestože proti mně nikdy přímo neútočil, v mých očích přísahu porušil a protože jsi ho k tomu všemu nakazila svou drzostí, je jen otázkou času, než pohár mé trpělivosti přeteče.

Jsi chytrá, určitě víš, co se dělá s takovými škodnými psy, že ano?

Lidé jsou nuceni se jich zbavit, aby nenapáchali další škody. Pejsek dostane injekci a do pár chvil se nadechne posledy. Být Tebou, dal bych se rychle dohromady a vrátil se s řádnou omluvou za naprosto nemístné chování i nevydařenou vzpouru domů.

Tam na Tebe budeme společně čekat, snad ještě oba. Mafie představuje nevypočitatelnost, člověk nikdy neví, kdy omylem zmáčkne spoušť.

Pospěš si, Claire, nerad čekám.

S nikdy nekončící láskou

Táta.

Udělal se mi zle.

Z něj.

Z jeho dopisu, jeho jednání, z faktu, že jsem *potomek téhle ohavné bytosti*.

Ta bezmoc, již jsem cítila, nabrala takové intenzity, až jsem se obávala, že mě pohltí.

Připadala jsem si zbytečná a zároveň neuvěřitelně špatná.

Provinilost mě rozežírala zevnitř.

Jak by taky ne?

To kvůli mně mu znovu jde o život, vyčítala jsem si. To kvůli mně zase trpí. Kdybych ho tehdy nechala v Los Angeles a vydala se do Atlanty sama...

Ale tak se nestalo.

Utekli jsme spolu. On za mě schytl kulku, já za něj také. On se kvůli mně dostal do područí Michaela, já jej odtud musím dostat.

Na chvíli jsem si přála prostě se ztratit. Zmizet z povrchu zemského. Vypařit se jako ranní rosa,

kteřou vysuší sluneční paprsky. Jenomže tak to nefunguje.

Člověk nemůže před svými problémy neustále utíkat, protože jednou přijde den, kdy se unavíme a problémy naopak zrychlí. Doženou nás v plné síle, kdežto my budeme z neustálého utíkání příliš vysílení. *Doženou nás na dno.*

Několik dní nazpátek jsem považovala za nejlepší řešení sebrat se a utéct od Michaela co nejdál.

Naivně jsem si myslela, že tak budu mít příležitost začít *od začátku*, dle svých vlastních pravidel, bez jeho neustálého komandování a lajnování každého kroku mého života. Naneštěstí mi to nevyšlo.

Můj plán se rozpadl dřív, než pořádně začal, a já selhala fatálním způsobem. Abych skutečně pochopila, že do mafie vede pouze jednosměřka a dostane vás z ní jedině vaše vlastní smrt, jsem zaplatila velice, velice draze.

Litováním se teď ale ničeho nedosáhneš, Claire, snažila jsem se vzpamatovat. Útěk už nepřichází v úvahu. Je nejvyšší čas se tomu všemu postavit čelem.

Protože jedině tak může člověk dosáhnout vítězství. *Nebo prohry.*

Buď vyhraje, nebo ne. Pokud se však do hry nepustíme, nikdy nezjistíme, jak skončí.

Nemůžeme vyhrát, když se bráníme i pohledu
na kostky, jež náš protihráč vrhnul.

4 – „Nejsme hrdinové romantického příběhu, Claire.“

O několik dní později

Kdyby mě do nemocnice nejezdil navštěvovat Tobias, unudila bych se tam k smrti.

Po tolika dnech, jež mi splývaly do sebe, strávených pouze o samotě nebo ve společnosti zdravotních sester a doktorů jsem musela uznat, že jeho přítomnost mi vždy alespoň trochu zlepšila náladu, přestože jsem si nemyslela, že budu někdy ochotná si to přiznat.

Narušoval mé černé myšlenky, a přestože jsem ne jednu noc strávila v slzách, během dne jsem se začínala postupně cítit lépe, byť na tom měl značný podíl právě Tobias.

S trpělivostí a pevnými nervy uklidňoval mé šílené plány i paranoidní konspirace a podával mi informace ohledně Michaela, proti němuž podnikal jisté kroky.

K naší smůle však moc informací nezískal, což se stalo důvodem mých několika panických záchvatů. Lomcoval mnou strach, strašný strach, že Tyler už možná nežije, nebo se smrti vzdaluje jen minimálně.

Jenomže, co jsem mohla udělat?

Jak jsem mohla bránit někoho jiného, když jsem ve svém stavu nedokázala bránit ani samu sebe?

Velice těžce jsem tuto situaci, tuto nikde nekončící bezmoc snášela.

O dopise, který mi Michael poslal, jsem se Tobiasovi raději nezmínila.

Věřila jsem mu a nevěřila zároveň. Chtěl mi pomoci, ovšem ne jen kvůli mně, pochopitelně měl skryté úmysly. Kdyby ne, pochybovala bych o jeho zdravém rozumu. Ani ten největší blázen by nezapočal konflikt s Michaellem Sandersonem pro štěstí či city vůči někomu jinému. Tobias by rád získal Michaelovu mafii *Lobo faminto* pod své velení. Spojením této mafie s tou, v jejímž čele stála jeho rodina, by jej vystavilo té nejsilnější záři reflektorů. Vyšplhal by se na vrchol moci.

Nic takového mi nemusel říkat, spojila jsem si jednu a jednu, domyslela další a získala výsledek. Stejně tak jsem mu já nesdělila své představy o finančním konci vlády tohoto všemi známého tyrana.

Po postu bosse mafie, zvláště ne té Michaelovy jsem věru netoužila, po vystřelení kulky, jež by mu sebrala život však ano. On mi sebral všechno – od svobody až po přátele a matku – nikdo mě nemohl vinit za terč, který jsem si stanovila. Moje chuť po krevní mstě byla oprávněná.

Protože, když po sobě necháte neustále šlapat, protože, i když se stáhnete do ústraní v naději, že vás váš nepřítel nechá být, což možná nechá, nikdy nebudete šťastní. Nikdy nepocítíte hrdost. Musíte se svému nepříteli postavit. Jedině tak dosáhnete toho slastného pocitu vnitřního vítězství.

Uvědomovala jsem si, že kdybych Michaela zabila já, způsobilo by to neskutečný zmatek a obrovskou vlnu pozdvižení, ovšem tak daleko jsem nepřemýšlela. Znělo by až příliš zvráceně, kdybych tvrdila, že jsem nepočítala, že se mi tento plán vydaří? Že v hloubi duše jsem věděla, k čemu se budu muset uchýlit, abych zajistila bezpečí své kamarádce i Tylerovi?

Poněvadž právě takový úkon jsem považovala za svůj plán B.

Pokud by se Tobiasovi nepodařilo dostat Tylera z područí Michaela – a já jsem nepochybovala, že se při této části plánu nepředře, opravdu jsem byla připravená vzdát se.

Jestli se mi to nepříčilo? Jestli bych tím nešla proti své největší zásadě a nezadupala tím své ego do země? Jsou takové otázky vůbec nutné?

Nikdy bych se takto nezachovala dobrovolně. Nikdy bych se skutečně nevzdala, i když jsem ve slabých chvílkách chtěla.

Jenomže Michael měl protipáky. Takové, že jimi mohl mnou manipulovat.

Zda bych neschytala další kulku, kdybych se ukázala ve dveřích, tím jsem si stále nebyla jistá. *Postřelit mě dokázal bez váhání*, uvažovala jsem. *Kdo ví, jestli by tentokrát nemířil rovnou na srdce.*

„Vážně se už cítíš líp?“ zeptal se mě Tobias, když spolu se mnou v autě dojel po několika dnech strávených v nemocnici na příjezdovou cestu domu, k jehož koupi jsem musela uplatit reálnitního makléře.

„Ano,“ přikývla jsem. „A teď to myslím upřímně.“

Do ruky mi přitom podal klíče a nový telefon, o který jsem jej požádala.

Zlaté časy, poznamenala jsem sama k sobě trpce.

Opravdu mi bylo lépe, především ve srovnání svého stavu pár dní nazpátek. Nicméně, svou odповědí jsem narážela pouze na svůj fyzický stav.

Když jsem spolu s Tobiasem došla do garáže, prohlížejíc si stále nablýskaný černý Range Rover, jenž jsem Michaelovi ukradla, z hrdla mi vyšel nostalgický povzdech.

„Tady jsem poprvé viděla Ryana,“ pronesla jsem zamyšleně a popošla blíže k vratům.

„Dostalo se ke mně, co všechno jsi tu noc vyvedla.“